

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2010. év szeptember 28. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és október hó 6. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.146/2009/45. számú ítéletét a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű, a VII. rendű, a szlovák állampolgár XI. rendű, a XII. rendű, a XIII. rendű, a XV. rendű, a XVI. rendű, és a szerb állampolgár XX. rendű vádlott tekintetében megváltoztatja:

A XX. rendű vádlott fegyházbüntetését 9 (kilenc) évre súlyosítja. Vele szemben 5 rb. közokirat-hamisítás büntette (melyből 4 eset a Btk. 274. § (1) bekezdés a), 1 eset pedig az (1) bekezdés b) pontjába ütköző) és 1 rb. magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276. §) miatt tekinti megszüntetettnek a büntetőeljárást.

A vagyonek Kobzás címén megfizetésre kötelezés helyett vagyonek Kobzást rendel el

- a III. rendű vádlottal szemben a tőle lefoglalt 26.300 (huszonhatezer-háromszáz) forintra és 81 (nyolcvanegy) euró 27 (huszonhét) centre,
- a IV. rendű vádlottal szemben a tőle lefoglalt 8.200 (nyolcezer-kettőszáz) forintra,
- az V. rendű vádlottal szemben a tőle lefoglalt 86.100 (nyolcvanhatezer-egyszáz) forintra.

Vagyonek Kobzás címén kötelezi

- a XII. rendű vádlottat 1.796.000 (egymillió-hétszázkilencvenhatezer) forint,

- a XIII. rendű vádlottat 1.796.000 (egymillió-hétszázkilencvenhatezer) forint,
- a XVI. rendű vádlottat 37.500 (harminchétezer-ötszáz) forint,
- a XX. rendű vádlottat 9.039.798 (kilencmillió-harminckilencezer-hétszázkilencvennyolc) forint megfizetésére.

Mellőzi a vagyonekhozásra vonatkozó rendelkezést a VII. rendű, és a XI. rendű vádlott esetében.

Megszünteti a III. rendű vádlottól lefoglalt és a vagyonekhozáson felülmaradó 800.000 (nyolcszázezer) forint lefoglalását, egyben visszatartja a vádlottat terhelő bűnügyi költség biztosítására.

Mellőzi a halmazatra utaló rendelkezést a XI. rendű vádlott esetében.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli

- a III. rendű vádlott által 2010. március 13. napjától,
- a IV. rendű vádlott által 2010. március 16. napjától,
- a XI. rendű vádlott által 2010. január 6. napjától,
- a XX. rendű vádlott által 2010. január 6. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt.

Kötelezi a harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből V. rendű vádlottat 22.500.- (huszonkettőezer-ötszáz) forint, és a XVI. rendű vádlottat 22.500.- (huszonkettőezer-ötszáz) forint megfizetésére.

Az állam viseli

- a VII. rendű vádlott részére kirendelt védő díja címén a másodfokú eljárásban felmerült 74.250 (hetvennégyezer-kettőszázötven) forint és a harmadfokú eljárásban felmerült 22.500.- (huszonkettőezer-ötszáz) forint, valamint
- harmadfokú eljárásban fordítási díj címén felmerült 77.328.- (hetvenhétezer-háromszázhuszonnyolc) forint és tolmácdíj címén felmerült 60.000.- (hatvanezer) forint bűnügyi költséget.

Egyebekben a másodfokú ítéletet a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű, a VII. rendű, a XI. rendű, a XII. rendű, a XIII. rendű, a XV. rendű, a XVI. rendű, és a XX. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Bíróság a 2009. február 23-án kihirdetett 8.B.402/2007/245. számú ítéletével bűnösnek mondta ki a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű, a szlovák állampolgár XI. rendű, a XII. rendű, a XV. rendű és a XVI. rendű vádlottat

- 1 rb. társtettesként, kereskedéssel, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettében (Btk. 282/A. § (1) bek. 4. ford., (3) bek.), és
- 1 rb. megszerzéssel, csekély mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés vétségében (Btk. 282. § (1) bek. 3. ford., (5) bek. a) pont).

A VII. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki

- 1 rb. bűnsegédként, kereskedéssel, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettében (Btk. 282/A. § (1) bek. 4. ford., (3) bek.) és
- 1 rb. csekély mennyiséget meghaladó kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettében (Btk. 282. § (1) bek. 3. ford.).

A XIII. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki

- 1 rb. társtettesként, kereskedéssel, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettében (Btk. 282/A. § (1) bek. 4. ford., (3) bek.),
- 1 rb. megszerzéssel, csekély mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés vétségében (Btk. 282. § (1) bek. 3. ford., (5) bek. a) pont) és
- 1 rb. lőfegyverrel visszaélés bűntettében (Btk. 263/A. § (1) bek. a) pont).

A szerb állampolgár XX. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki

- 1 rb. társtettesként, kereskedéssel, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettében (Btk. 282/A. § (1) bek. 4. ford., (3) bek.),
- 1 rb. lőfegyverrel és lőszerrel való visszaélés bűntettében (Btk. 263/A. § (1) bek. a) pont),
- 4 rb. közokirat-hamisítás bűntettében (Btk. 274. § (1) bek. a) pont) és
- 2 rb. magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §).

Ezért - a kábítószerrel visszaélés büntette esetében, mint bünszervezetben elkövetőt - halmazati büntetésül

- a III. rendű vádlottat 7 évi fegyházbüntetésre és a közügyektől 7 évi eltiltásra,
- a IV. rendű vádlottat 6 évi fegyházbüntetésre és a közügyektől 6 évi eltiltásra,
- az V. rendű vádlottat 5 év 6 hónapi fegyházbüntetésre és a közügyektől 5 évi eltiltásra,
- a VII. rendű vádlottat 4 évi börtönbüntetésre és a közügyektől 4 évi eltiltásra,

- a XI. rendű vádlottat 5 évi fegyházbüntetésre és a Magyar Köztársaság területéről 6 évi kiutasításra,
- a XII. rendű vádlottat 4 év 6 hónapi fegyházbüntetésre és a közügyektől 4 évi eltiltásra,
- a XIII. rendű vádlottat 5 évi fegyházbüntetésre és a közügyektől 5 évi eltiltásra,
- a XV. rendű vádlottat 5 évi fegyházbüntetésre és a közügyektől 5 évi eltiltásra,
- a XVI. rendű vádlottat 5 évi fegyházbüntetésre és a közügyektől 5 évi eltiltásra,
- a XX. rendű vádlottat 14 évi fegyházbüntetésre és a Magyar Köztársaság területéről végleges hatályú kiutasításra ítélte.

Mindegyik vádlott esetében

- megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható, és
- beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásban, továbbá a III. rendű, az V. rendű, a VII. rendű és XI. rendű vádlott esetében - 3 napjával - a házi őrizetben töltött időt is.

Vagyoneלקobzást rendelt el

- a III. rendű vádlottól lefoglalt, letéti számlán kezelt 826.300 forint és 80,27 euró készpénzből 26.300 forintra és 80,27 euróra,
- a IV. rendű vádlottól lefoglalt, letéti számlán kezelt 8.200 forintra,
- az V. rendű vádlottól lefoglalt, letéti számlán kezelt 86.100 forintra.

A XX. rendű vádlottól lefoglalt 4.750 euró lefoglalását megszüntette, azt két személynek kiadni rendelte.

Elkobozta az eljárás során lefoglalt

- kábítószereket és kábítószerrel szennyezett tárgyakat
- lőfegyvereket és lőszereket, valamint
- egy gumiabroncsot felnível.

Az eljárás során lefoglalt további tárgyak

- egy részének lefoglalását megszüntette és a vádlottaknak kiadni rendelte;
- más részét a nyomozati irat mellékleteként rendelte kezelni.

Az eljárás során lefoglalt közokiratot pedig a kiállító hatóságnak rendelte megküldeni.

Kötelezte bűnügyi költség címén

- a III. rendű, IV. rendű, V. rendű vádlottat - az I. rendű vádlottal is - egyetemlegesen 1.447.080 forint,
- a XIII. rendű vádlottat - a IX. rendű vádlottal egyetemlegesen - 29.680 forint,

- a XI. rendű, XII. rendű, XIII. rendű vádlottat - a IX. rendű vádlottal is - egyetemlegesen 1.445.900 forint,
- a XV. rendű és XVI. rendű vádlottat egyetemlegesen 658.572. forint,
- a III. rendű, V. rendű, VII. rendű, XII. rendű, XIII. rendű, XVI. rendű vádlottat - az I. rendű, VI. rendű, IX. rendű, X. rendű, XIV. rendű, XVII. rendű és XIX. rendű vádlottal is - egyetemlegesen 528.000 forint;

ezen felül a III. rendű vádlottat 423.709 forint, a IV. rendű vádlottat 73.742 forint, az V. rendű vádlottat 732.222 forint, a VII. rendű vádlottat 308.051 forint, a XI. rendű vádlottat 740.068 forint, a XII. rendű vádlottat 58.326 forint, a XIII. rendű vádlottat 37.682 forint, a XV. rendű vádlottat 59.332 forint, a XVI. rendű vádlottat 361.000 forint, a XX. rendű vádlottat 222.328 forint megfizetésére.

Rendelkezett arról, hogy a VII. rendű vádlott részére engedélyezett személyes költségmentesség alapján a kirendelt védő díjaként felmerült 562.100 forint, valamint a fennmaradt bünygyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen

- a III. rendű, IV. rendű, V. rendű, VII. rendű, XI. rendű, XII. rendű, XIII. rendű, XV. rendű, XVI. rendű és XX. rendű vádlott és mindegyikük védője, valamint
- az ügyész e vádlottak terhére, a büntetés súlyosítása érdekében fellebbezett.

A Fővárosi Ítéltábla a 2010. január 6-án kihirdetett 3.Bf.146/2009/45. számú ítéletével az elsőfokú határozatot akként változtatta meg, hogy az 1 rb. kábítószerrel visszaélés vétsége vonatkozásában hatályon kívül helyezte, s emiatt a büntetőeljárást megszüntette

- a III. rendű vádlott esetében, és mellőzte a halmazati büntetésre utalást, a házi őrizet idejét 5 napjával rendelte beszámítani,
- a IV. rendű vádlott esetében, és a fegyházbüntetését 7 évre súlyosította, valamint mellőzte a halmazati büntetésre utalást,
- az V. rendű vádlott esetében, és a fegyházbüntetését 7 évre súlyosította, mellőzte a halmazati büntetésre utalást, a házi őrizet idejét pedig 5 napjával rendelte beszámítani,
- a XI. rendű vádlott esetében, és a fegyházbüntetését 7 évre súlyosította, valamint mellőzte a házi őrizet beszámítására vonatkozó rendelkezést,
- a XII. rendű vádlott esetében, és a fegyházbüntetését 6 évre súlyosította, valamint mellőzte a bünszervezetben elkövetést, a

feltételes szabadságból kizárást megállapító, továbbá a halmazatra utaló rendelkezést,

- *a XIII. rendű vádlott esetében, egyben felmentette az ellene 1 rb. lőfegyverrel visszaélés büntette miatt emelt vád alól, és a fegyházbüntetését 6 évre súlyosította, valamint mellőzte a bűnszervezetben elkövetést, a feltételes szabadságból kizárást megállapító, továbbá a halmazatra utaló rendelkezést,*
- *a XV. rendű vádlott esetében, és a fegyházbüntetését 6 évre súlyosította, ezen túlmenően mellőzte a halmazati büntetésre utalást,*
- *a XVI. rendű vádlott esetében, és a fegyházbüntetését 6 évre súlyosította, valamint mellőzte a bűnszervezetben elkövetést, a feltételes szabadságból kizárást megállapító, továbbá a halmazatra utaló rendelkezést.*

A VII. rendű vádlott esetében

- *a fogyasztási jellegű cselekmény vonatkozásában az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és a Btk. 282. § (1) bekezdés III. fordulatába ütköző, de az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő, kábítószerrel visszaélés vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette,*
- *a börtönbüntetést 6 évre súlyosította,*
- *mellőzte a halmazati büntetésre utalást, és*
- *a házi őrizet idejét 5 napjával rendelte beszámítani.*

A XX. rendű vádlott esetében

- *a közbizalmat sértő bűncselekmények vonatkozásában az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és a 4 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk. 274. § (1) bek. a) pont), valamint 2 rb. magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276. §) miatt indult büntetőeljárást megszüntette,*
- *fegyházbüntetését 6 évre enyhítette és*
- *mellőzte a kiutasításra vonatkozó rendelkezést.*

Vagyonelkobzás címén

- *a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű és a VII. rendű vádlottat 3 millió forint,*
- *a XI. rendű, a XII. rendű és a XIII. rendű vádlottat 2 millió forint,*
- *a XVI. rendű vádlottat 50.000 forint,*
- *a XX. rendű vádlottat 6 millió forint megfizetésére kötelezte.*

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből a III. rendű vádlottat 33.750 forint, az V. rendű vádlottat 60.750 forint, a VII. rendű vádlottat 74.250 forint, a XVI. rendű vádlottat 67.500 forint megfizetésére kötelezte.

Rendelkezett a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű, a XI. rendű és a XX. rendű vádlott előzetes letartóztatása időközbeni idejének beszámításáról.

Egyebekben a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű, a VII. rendű, a XI. rendű, a XII. rendű, a XIII. rendű, a XV. rendű, a XVI. rendű és a XX. rendű vádlott tekintetében helybenhagyta.

A másodfokú ítélet ellen

- a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű, a VII. rendű, a XI. rendű, a XII. rendű, a XIII. rendű, a XV. rendű, a XVI. rendű és a XX. rendű vádlott, és mindegyikük védője, valamint
- a XX. rendű vádlott terhére az ügyész 2 rb. magánokirat-hamisítás vétségének megállapítása és a büntetés súlyosítása végett

jelentett be (másod)fellebbezést.

Az ügyész a többi vádlott esetében a másodfokú ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a másodfokú ítélet megalapozatlan, s az ítélőtábla tévedett, amikor a magánokirat-hamisítás vétsége vonatkozásában az eljárást megszüntette.

Indokai szerint bár e bűncselekmény büntetési tétele enyhe, a XX. rendű vádlott magatartásának társadalomra veszélyessége azonban lényegesen nagyobb fokú. A XX. rendű vádlott ugyanis az államigazgatás jelentős szervét, a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatalt tévesztette meg, amikor hamis néven töltötte ki a nyilatkozatot. Másrészt ugyanezen hamis néven kötötte meg a mobiltelefonra vonatkozó szerződést, és a kapott hívószámot bűncselekményei elkövetéséhez felhasználta.

Szintén tévedett a másodfokú bíróság a XX. rendű vádlott - bár tételkereten belül maradó - büntetése kiszabásakor. A XX. rendű vádlott ugyanis az egyik legnagyobb, Magyarországon működő, de több országot átfogó, kábítószer-kereskedelemre szakosodott bűnszervezet létrehozója, szervezője, legfőbb irányítója volt, melyben külföldi állampolgár is részt vett. Rendkívül kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményt követett el, s ehhez képest - beismerő vallomása ellenére is - szabadságvesztése kirívóan enyhe, sérti a belső arányosságot.

A XI. rendű vádlott védője (másod)fellebbezésében a bűnszervezetben elkövetés megállapítását, a kábítószer-függőség meg nem

állapítását, a főbüntetés súlyosságát és a vagyonelkobzás alkalmazását kifogásolta.

Indokai szerint az elkövető nem büntethető olyan tény miatt, amiről az elkövetéskor nem tudott (Btk. 27. § (1) bek.); tudatának a 4/2005. BJE V. pontja alapján át kell fognia a bűnszervezet tárgyi ismérveit.

Ehhez képest bizonyítani kellett volna, hogy a XI. rendű vádlott annak tudatában kapcsolódott a kábítószer-forgalmazásba, hogy a XX. rendű vádlott 2005. eleje óta különböző személyek által rendszeresen juttat kábítószer az országba. Ennek viszont nincs ténybeli alapja.

Adat és bizonyíték csupán arra van, hogy a XI. rendű vádlott csak a XX. rendű és IX. rendű vádlottat ismerte, a XX. rendű vádlott pedig kizárólag a IX. rendű vádlottat említette neki, mint kábítószer átvevőt. Ezen túlmenően mindössze kétszer, és 1 hónap különbséggel kapott megbízást kábítószer behozatalára.

A rövid időköz viszont nem felel meg a Btk. 137. § 8. pontja szerinti hosszabb időnek, ami nem csupán időbeliség, hanem egyben arra való, hogy a bűnszervezet kialakítása és működésének összehangolása megtörténjen. A kétszeri alkalom pedig nem rendszeresség, s a XI. rendű vádlott (a XX. rendű vádlott egyik vallomásából kitűnően) fenyegetettségben volt, amikor a kábítószer becsempészésre vállalkozott.

Kifogásolta, hogy a kábítószer-függőség kérdése kapcsán a kirendelt szakértők nem tulajdonítottak jelentőséget a szlovákiai orvosi véleményeknek, illetve kezelési adatoknak, valamint a magyar büntetés-végrehajtás orvosi dokumentációjának sem.

Sérelmezte továbbá, hogy a másodfokú bíróság indokolatlanul súlyosította lényegesen a főbüntetést. Az elsőfokú bíróság pedig nem értékelte enyhítő körülményként, hogy a külföldi állampolgárságú, magyar nyelvet alig ismerő vádlottnak nehezebb a börtönt elviselni.

A fellebbezés szerint a másodfokú bíróság tévesen alkalmazott vagyonelkobzást, mivel nincs adat vagyoni előny szerzésére. A vagyonelkobzás mértékének pedig nem lehet alapja a forgalomba hozott, de meg nem lévő kábítószer mennyisége.

A XII. rendű vádlott védője (másod)fellebbezésében elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta.

Indokai szerint a másodfokú ítélet megalapozatlan, mert téves ténybeli következtetést tartalmaz. Ha ugyanis nem állapítható meg, hogy a XII. rendű vádlott a terhére rótt bűncselekményt bűnszervezetben követte el, akkor ez egyben azt is jelenti, hogy a kábítószeréről és annak konkrét mennyiségéről sem lehetett tudomása. Ehhez képest a tudattartalom hiányához nem igazodik a bűnügyi költség viselésére és a vagyonek kobzásra vonatkozó rendelkezés.

Másrészt kifogásolta, hogy a bűnszervezetben elkövetés mellőzése érdemben nem volt hatással a kiszabott és indokolatlanul súlyos büntetésre, amely a belső arányosságra sincs tekintettel.

A XX. rendű vádlott és védője a 2010. március 17-i, majd már a Legfőbb Ügyészség álláspontja ismeretében a szeptember 21-i keltezésű, továbbá a szeptember 14-i érkezésű beadványokban a bűnszervezetben elkövetés megállapítását, a főbüntetés súlyosságát, és a vagyonek kobzás alkalmazását kifogásolta, valamint a Legfőbb Ügyészség álláspontját vitatta.

Indokai szerint a XX. rendű vádlott nem alkotott bűnszervezetet a III. rendű, IV. rendű, V. rendű, XI. rendű, és XVI. rendű vádlottal. Ez a csoport ugyanis nem hosszabb időre szervezett volt, működése nem volt összehangolt, sőt a benne lévők egymást kijátszva tevékenykedtek, egymás között kereskedtek. A csoport – amint azt rendőrtanúk is vallották – megtévesztésként, eleve lebukás céljából jött létre.

A vádirat sem pontosan írja körül a felrótt magatartást, és később sem tisztázódtak a Btk. 137. § 8. pontjában meghatározottaknak megfelelő körülmények, így a bűnszervezet törvényi elemei nem állapíthatók meg.

Mindemellett a XX. rendű vádlott tudata át sem foghatta a törvényi ismérveket, mivel nem Magyarországon, hanem Hollandiában élt, ahol a bűnszervezet definíciója más.

Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság nem alkalmazta a Btk. 263/C. § (2) bekezdése szerinti büntethetőséget megszüntető okot, holott kizárólag a XX. rendű vádlott vallomásának, együttműködésének köszönhető, hogy a hollandiai bűnszervezet magyar főmegbízottját sikerült elfogni.

Nem tulajdonított továbbá jelentőséget a Btk. 26. §-a szerinti rendelkezésnek sem, pedig bizonyította, hogy a XX. rendű vádlott tagja volt a holland bűnszervezetnek, amely – azon túl, hogy ránézve nagy összegű vérdíjat tűzött ki –, az eljárás alatt hozzátartozóját, jogi képviselőjét is felkereste, megfenyegette. A XX. rendű vádlott a mai napig a Tanúvédelmi Szolgálat védelme alatt áll, ami egyben azt is jelzi, hogy az ügyészség vele megállapodott.

Ezzel összhangban a fellebbezés hivatkozott az Európai Unió és az ENSZ szervezett bűnözés elleni tevékenységére, illetve egyezményére.

A bizonyítási eljárás adataira hivatkozva - a Legfőbb Ügyészség álláspontjával szemben - a XX. rendű vádlott állította, hogy önként adta át a lőfegyvert, vitatta, hogy társaihoz képest irányító vagy vezető szerepe lett volna a bűnszervezetben, s azt is, hogy ne lett volna jelentősége feltáró vallomásának.

Tekintettel arra, hogy a XX. rendű vádlott Magyarországon nem követett el a kiutasításhoz alapul szolgáló bűncselekményt, a fellebbezés indokaiból kitűnően e mellékbüntetésnek nincs helye. A XX. rendű vádlott szerint önmagában az is kérdéses, hogy indítványozható-e annak kiutasítása, aki Tanúvédelmi Programban szerepel, ami egyébként családját is érinti (mivel élettársa és kiskorú gyermekei szintén védelem alatt állnak, különben pedig a család szétszakításáról lenne szó).

A Legfőbb Ügyészség BF.989/2010/1-I. számú írásbeli nyilatkozatában a XX. rendű vádlott terhére bejelentett ügyészi (másod)fellebbezést fenntartotta, a vádlottak és védők (másod)fellebbezését alaptalannak tartotta.

A másodfokú ítélet megváltoztatását és

- a XX. rendű vádlott bűnösségének megállapítását 2 rb. magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §), a fegyházbüntetése súlyosítását és kiutasítását, és vele szemben 9.039.798 forint vagyonekbevonás elrendelését; továbbá
 - a III. rendű vádlottal szemben 26.300 forint és 80,27 euró, a IV. rendű vádlottal szemben 86.100 forint, a XII. rendű, XIII. rendű vádlottal szemben 1.796.000 forint, a XVI. rendű vádlottal szemben 37.500 forint vagyonekbevonás elrendelését,
- egyebekben a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint a (másod)fellebbezéssel érintett vádlottak esetében

- az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy miért állapítható meg terhükre a bűnszervezetben elkövetés,
- a másodfokú bíróság által kiszabott büntetés - a XX. rendű vádlott kivételével - igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, a súlyosító és enyhítő körülményekhez; a másodfokú ítélet járulékos kérdésekre vonatkozó rendelkezései törvényesek.

A Legfőbb Ügyészség szerint a másodfokú bíróság által megállapított tényállás részben hiányos, részben helytelen ténybeli következtetést tartalmaz, ami azonban az iratok alapján kiküszöbölhető.

Téves a másodfokú bíróságnak a le nem foglalt kábítószeres mennyiségével és tiszta hatóanyag-tartalmával kapcsolatos és a Be. 4. § (2) bekezdésére hivatkozó álláspontja.

Ennél fogva az elsőfokú ítélet megváltoztatása sem helytálló, mivel az nem megalapozatlan, hanem a tényállás a bizonyítékok mérlegelésén alapul, márpedig megalapozatlanságra vezető hibák hiányában a tényállástól eltérni a Be. 351. § (1) és (2) bekezdéséből kitűnően nem lehet. Az elsőfokú bíróság egyébként sem sértette meg a Be. 4. § (2) bekezdését, ugyanis a vádlottak vallomása szerinti legkisebb - ehhez képest számukra a legkedvezőbb - mennyiséget és tiszta hatóanyag-tartalmat vette alapul.

Ekként viszont a másodfokú bíróság által megállapított tényállás vált megalapozatlanná, így indokolt az általa tett változtatásokkal, helyesbítésekkel érintett megállapításoknak - elsőfokú ítélettel megegyező tartalmú - visszamódosítása.

A Legfőbb Ügyészség szerint szintén megalapozatlan a XIII. rendű vádlott esetében a löfegyverrel visszaélés büntette miatt emelt vád alóli felmentő rendelkezés, mivel az a másodfokú bíróság iratellenes megállapításán alapul; azonban ez ügyészi fellebbezés hiányában nem támadható.

Ugyancsak tévesen - a másodfokú bíróság általi változtatás folytán iratellenes, és téves ténybeli következtetésű, ekként megalapozatlan tényállás alapján - mellőzte az ítélőtábla a XII. rendű, a XIII. rendű és a XVI. rendű vádlott esetében a bünszervezetben elkövetést, ami azonban ügyészi fellebbezés hiányában szintén nem támadható.

A másodfokú bíróság tévesen róta fel az elsőfokú bíróságnak a Be. 267. § (1) bekezdés g) pontja, 309. § (1) bekezdése és a 332. § (2) bekezdése szerinti - valójában mérlegelés körébe tartozó - rendelkezések nem alkalmazását.

Az elsőfokú bíróság viszont - helyes tényállása alapján - tévesen minősítette kábítószerrel visszaélés vétségének az V. rendű, a VII. rendű, a XII. rendű és a XVI. rendű vádlott cselekményét. A csekély mennyiség felső határát meghaladó, de jelentős mennyiség alsó határát el nem érő mennyiségű kábítószer megszerzése ugyanis a Btk. 282. § (1) bekezdésének III. fordulatába ütköző büntett. Ehhez képest emiatt a büntetőeljárás Be. 332. § (2) bekezdése szerinti megszüntetése sem helytálló, ami azonban - ügyészi fellebbezés hiányában - nem támadható.

A Legfőbb Ügyészség szerint a másodfokú bíróság megsértette a Be. 4. § (2) bekezdését, amikor a vagyonekbevitel mértékét becsléssel állapította meg, melynek alapja a vádlottak által forgalomba hozott, meg nem lévő kábítószer mennyisége volt. Az iratok alapján ugyanakkor megállapítható a kétségek kizárása, ekként vagyonekbevitel alapjaként figyelembe vehető mérték.

Tévedett a másodfokú bíróság a XX. rendű vádlott köz- és magánokiratokkal kapcsolatos bűncselekményei jelentőségének megítélésében, mivel azok elkövetése szorosan kapcsolódott a bűnszervezetben elkövetett cselekményhez. Ekként pedig - a büntetési tételtől függetlenül - nem volt indokolt emiatt a büntetőeljárás megszüntetése.

A másodfokú bíróság tévesen tulajdonított kiemelt súlyt a XX. rendű vádlott beismerő vallomásának, s ebből eredően a többihez képest aránytalan, eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki rá. Ezzel szemben kiemelkedő jelentősége a XX. rendű vádlott irányító, kezdeményező szerepének van.

A Legfőbb Ügyészség szerint a XII. rendű vádlottnak is tudnia kellett (az országokat átfogó szervezettséget, a több személy összehangolt tevékenységét észlelve), hogy kábítószer-kereskedelemben létrejött bűnszervezetben működik közre, amikor a kábítószerrel becsapódott, és a szállított kábítószer nagyságrendje felől sem lehettek kétségei. E körben a behozott kábítószer mennyiségének pontos ismerete viszont - a minősítés szempontjából - közömbös.

Az ítéletben belüli arányosság - a XX. rendű vádlottal szemben, másodfokú bíróság által kiszabott büntetés következtében - valóban felborult, viszont nem a XII. rendű vádlott rovására, hanem a XX. rendű vádlott javára.

A Legfelsőbb Bíróság az ügyben a Be. 391. § (2) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, melyen a Legfőbb Ügyészség képviselője a XX. rendű vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, írásbeli nyilatkozatában foglaltakkal egyező tartalommal szólalt fel. Az abban foglaltakon túlmenően indítványt tett

- a XX. rendű vádlott előzetes letartóztatásban töltött idejének beszámítására, és feltételes szabadságra bocsátásból való kizárására,
- az V. rendű, VII. rendű, XII. rendű, XVI. rendű vádlott fogyasztói típusú cselekményének a Btk. 282. § (1) bekezdés III. fordulatába ütköző kábítószerrel visszaélés büntetékénti minősítésére,

- a VII. rendű és XV. rendű vádlott esetében a vagyonelkobzás mellőzésére.

A III. rendű vádlott védője - hivatkozva az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésére is - a tényállást hiányosnak tartotta és a bünszervezetben elkövetés mellőzését, a büntetés enyhítését indítványozta.

A IV. rendű vádlott védője a büntetés enyhítését kérte. Indokai szerint a másodfokú bíróság, bár mellőzte a kábítószerrel visszaélés vétségének megállapítását, mégis - az ítéleten belül aránytalanul - súlyosította a büntetést. Nem megfelelően értékelte - az elsőfokú bírósággal szemben - a vádlott szerepét, aki csupán a III. rendű vádlott "futártársa" volt. A kábítószer átvételéről tudott, bünszervezet létéről azonban nem. Az enyhítő körülmények körében nem, illetve nem megfelelő súllyal értékelte a másodfokú bíróság, hogy a IV. rendű vádlott kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, valamint a kábítószer habituációs hatását.

Az V. rendű vádlott védője a cselekmény Btk. 282/C. §-a szerinti minősítését, a bünszervezetben elkövetés mellőzését és a büntetés enyhítését indítványozta.

Indokai szerint az első- és másodfokú ítélet tényállása több ponton megalapozatlan, iratellenes, helytelen ténybeli következtetést tartalmaz. A csupán lehallgatási adatra alapított bizonyíték ugyanis nem használható fel, a lehallgatás anyaga szerint az V. rendű vádlott pedig elhatárolódott a kábítószer forgalmazásától. Az elsőfokú bíróság ellenben azt a következtetést vonta le, hogy az V. rendű vádlottnak a behozatalban jelentős szerepe volt. A vádlott bünszervezettel kapcsolatos tudatát illetően viszont annak van jelentősége, hogy saját fogyasztói igényének kielégítésére, nem pedig a kábítószer országba kerülésének mikéntjére koncentrált, és vagyonában sem következett be ugrásszerű gyarapodás. A kábítószer-függőség kérdésében pedig nem a harmadik, hanem a korábbi szakértői vélemény a szakmailag megalapozott és elfogadható, ennek alapján a minősítés alapjául a Btk. 282/C. §-a szolgál.

A másodfokú bíróság helyesen rekesztette ki a tényállás egyes részeit, ám azzal nincs összhangban a minősítés-változtatás és a büntetéskiszabás. Utóbbi aránytalan, indokai - közte a "konok tagadás" értékelése - nem megfelelőek. Az V. rendű vádlott súlyosabb büntetést kapott, mint a XX. rendű vádlott, aki a bünszervezet "feje" volt.

A VII. rendű vádlott védője a bünszervezetben elkövetés, a vagyonelkobzás mellőzését, és - az általa csatolt szakértői véleményre figyelemmel - az egyébként eltúlzott, ítéleten belül aránytalan büntetés korlátlan enyhítését indítványozta.

A XI. rendű vádlott védője az írásbeli fellebbezésében foglaltakat fenntartotta, azt megismételve a bünszervezetben elkövetés, a vagyonekborzás mellőzését az elsőfokú ítélethez képest indokolatlanul súlyosabb büntetés enyhítését indítványozta. Kifogásolta szintén, hogy a másodfokú bíróság e körben a vádlotti "konok tagadásra" is hivatkozott.

A XII. rendű vádlott védője a fellebbezést módosított tartalommal, a büntetés enyhítését, valamint a csekélyebb mértékű vagyonekborzást indítványozva tartotta fenn. Kifejtette továbbá, hogy a vádlott esetében inkább bűnsegédi elkövetésről lehet szó, amit azonban egyik bíróság sem vizsgált.

A XIII. rendű vádlott védője a vádlott büntetésének enyhítését, kábítószerrel visszaélés vétsége esetében - az eljárás megszüntetése helyett - felmentését, valamint a vagyonekborzás mellőzését indítványozta. Indokai szerint a másodfokú bíróság alaptalanul - a büntetlen előéletet, időmúlást figyelmen kívül hagyva, és halmazat hiánya ellenére - súlyosította a büntetést. A vád a kábítószerrel visszaélés vétsége és a lőfegyverrel visszaélés büntette esetében egyaránt hiányos és pontatlan volt. A vagyonekborzásra vonatkozó rendelkezésnek pedig a másodfokon kirekesztett tényállási rész nélkül nincs ténybeli alapja.

A XV. rendű vádlott védőjeként a büntetés enyhítésére tett indítványt, hivatkozva szintén a halmazat hiányára, továbbá az időmúlásra azzal, hogy a vádlott hosszú időt töltött előzetes letartóztatásban, egészségi állapota megromlott.

A XVI. rendű vádlott védője a büntetés enyhítését, egyben a bünszervezetben elkövetés megállapítására vonatkozó ügyészi indítvány elutasítását indítványozta. Indokai szerint a másodfokú bíróság alaptalanul súlyosította a vádlott büntetését, aki hosszú ideig volt előzetes letartóztatásban. Bünszervezetről pedig nem volt tudomása.

A XX. rendű vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokait fenntartotta és azzal egyező tartalommal szólalt fel.

A III. rendű, IV. rendű, VII. rendű, XI. rendű, XII. rendű, XV. rendű és XX. rendű vádlott - utóbbi az írásban benyújtott indokait megismételve - a védőjéhez csatlakozva szólalt fel.

A (másod)fellebbezések részben, a következők szerint alaposak.

A III. rendű, IV. rendű, V. rendű, VII. rendű, XI. rendű, XII. rendű, XIII. rendű, XV. rendű, XVI. rendű és XX. rendű vádlott esetében kétségtelenül megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége, ugyanis a bűnösség kérdésében a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósághoz képest eltérő döntést hozott, mivel az első fokon

- kábítószerrel visszaélés vétsége (Btk. 282. § (1) bek. III. ford., (5) bek. a) pont) miatt is elítélt III. rendű, IV. rendű, V. rendű, XI. rendű, XII. rendű, XIII. rendű, XV. rendű, XVI. rendű vádlottal szemben az - e bűncselekmény miatt indult - eljárást megszüntette,
- bűnsegédként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette (Btk. 282/A. § (1) bek. IV. ford., (3) bek.) miatt is elítélt VII. rendű vádlottal szemben, a bűncselekményt kábítószerrel visszaélés vétségének (Btk. 282. § (1) bek. III. ford., (5) bek. a) pont) minősítette és emiatt az eljárást megszüntette; továbbá
- lőfegyverrel visszaélés büntette (Btk. 263/A. § (1) bek. a) pont) miatt is elítélt XIII. rendű vádlottat az e bűncselekmény miatt emelt vád alól felmentette,
- 4 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk. 274. § (1) bek. a) pont) és 2 rb. magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276. §) miatt is elítélt XX. rendű vádlottal szemben az - e bűncselekmények miatt indult - eljárást megszüntette.

A másodfokú ítélet ellen pedig a vádlottak és védőik, valamint a XX. rendű vádlott terhére az ügyész fellebbezést jelentettek be. [Be. 386. § (1) bek. c) pont, (3) bek.; 367/A. § (1) bek. a), b), d) pont, (2) bek.]

A Legfelsőbb Bíróság a Be. 387. § (1) bekezdés alapján, illetve a (2) bekezdés szerinti terjedelemben felülbírált a megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú eljárást.

Ennek során nem észlelt olyan - a Be. 399. § (1)-(4) bekezdése szerinti - feltétlen hatályon kívül helyezési okot képező eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi elbírálását kizárja. Az első- és a másodfokú bíróság az eljárást a perjogi szabályokat betartva folytatta le; indokolási kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett, mérlegelő tevékenységéről, illetve annak eredményéről, ellenőrizhető módon számot adott.

A Be. 388. § (1), illetve (2) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a határozatát akkor alapíthatja a másodfokú ítélet alapját képező tényállásra, ha az további bizonyítás felvétele nélkül is megalapozott vagy az iratok alapján azzá tehető, ekként a helyes tényállás megállapítható, a helytelen ténybeli következtetés kiküszöbölhető.

A harmadfokú bíróság értelemszerűen azt vizsgálja, hogy a másodfokú bíróság által irányadónak tartott tényállás megalapozott-e. Ezalatt

értendő az elsőfokú ítélettel megállapított és a másodfokú bíróság által - módosítás nélkül is - megalapozottnak tartott tényállás, valamint a másodfokú bíróság módosítása. Jelen ügyben utóbbinak van jelentősége.

A másod- és harmadfokú bíróság számára egyaránt adott a megalapozatlanság vizsgálatának törvényi lehetősége és ugyanaz értendő a megalapozatlanság okai alatt (Be. 351. § (2) bek.) is.

A megalapozatlanság közvetlen kiküszöbölésének (a reformációs jogkörnek) azonban eltérő a terjedelme. A másodfokú bíróság akár - a törvényi korlátok között felülmérlegeléssel - eltérő tényállást is megállapíthat (Be. 352. § (1) bekezdés b) pontja, és (3) bekezdése). A harmadfokú bíróság viszont a tényállást csupán kiegészítheti (az abból hiányzó ténymegállapításokat pótolhatja) és helyesbítheti (a meglévő ténymegállapítást módosíthatja, mellőzheti).

A két terjedelem közti különbség lényege, hogy a kiegészítés, helyesbítés csak a meglévő tényállásba illeszkedő ténymegállapítást eredményezhet, attól eltérőt nem. Ami pedig kívül esik a harmadfokú bíróság - másodfokú bíróságéhoz képest szűkebb - reformációs jogkörén, az értelemszerűen a hatályon kívül helyezési (kasszációs) jogkörbe kerül (Be. 399. § (5) bek.).

Mindezek után a Legfelsőbb Bíróság előrebocsátja a következőket.

Tekintettel arra, hogy a harmadfokú eljárás törvényi lehetőségét - a XX. rendű vádlott kivételével - a többi vádlott esetében kizárólag védelmi fellebbezés nyitotta meg (az ügyész e vádlottak esetében a másodfokú ítéletet tudomásul vette), nyilvánvalóan nem hozható olyan döntés, amely - akárcsak közvetve - a büntetőjogi főkérdések másodfokú ítéletnél hátrányosabb megítéléséhez vezethet.

Mindemellett a Legfelsőbb Bíróság figyelemmel volt arra is, hogy a megszerzéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés eseteiben lévő megalapozatlanságnak büntetőjogi főkérdésre való kihatása épp ezen csekélyebb súlyú bűncselekményeknél áll fenn, melyek miatt a másodfokú bíróság az eljárást megszüntette (Be. 353. § (4) bek., 377. §).

Ezért tehát a Legfelsőbb Bíróság azt látta indokoltnak, ha csupán az általa észlelt megalapozatlanság megállapítására, és iratok alapján egyébként egyértelműen elvégezhető helyesbítésére szorítkozik.

A másodfokú ítélet indokolásából kitűnően az elsőfokú ítélet tényállása nem felderítetlen, hiányos, vagy iratellenes, amivel a

Legfelsőbb Bíróság is egyetértett. Az elsőfokú bíróság az ügy érdemi megítéléséhez, a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, s a tárgyaláson megvizsgálta.

Mindemellett a másodfokú bíróság úgy látta, hogy az elsőfokú ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés d) pontja szerinti okból részben megalapozatlan, ami "a tényekből további tényekre való téves következtetésekben, a beismerő vallomások eltúlzott jelentőségű értékelésében, illetve részben bizonyítottak nem tekinthető következtetésben nyilvánult meg" (másodfokú ítélet 25. o. 4. bek., illetve 20. o. 2. bek. 5-6. mondat).

Ezért az elsőfokú ítélet tényállását módosította (másodfokú ítélet 24. oldal harmadik bekezdésétől 35. oldal első bekezdésével bezárólag).

Kiegészítette azzal, hogy az értékesített, forgalomba hozott és fogyasztási céllal megszerzett kábítószeresek fajtáján túlmenően mennyisége kétséget kizáró bizonyossággal nem állapítható meg, így hatóanyag-tartalma csupán becsülhető, és az ezekre vonatkozó számadatokat kirekesztette.

Megállapította

- a tényállás I., II. és IV. pontjában, hogy a III. rendű, IV. rendű, V. rendű, VII. rendű, XX. rendű vádlott esetében a le nem foglalt, értékesített, forgalomba hozott, valamint IV. pontjában, hogy a XX. rendű vádlott által átadott kábítószer hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát többszörösen meghaladta,
- a tényállás I. pontjában, hogy a III. rendű, V. rendű, VII. rendű vádlott, II. pontjában, hogy a XII. rendű vádlott, és III. pontjában, hogy a XVI. rendű vádlott esetében a le nem foglalt, illetve lefoglalt fogyasztási céllal megszerzett kábítószer hatóanyag-tartalma a csekély mennyiség felső határát nem haladta meg;
- a tényállás II. pontjában, hogy a XIII. rendű vádlott 2004 szeptembere előtt szerezte a Flóbert pisztolyt.

Kirekesztette, illetve mellőzte a fentiekkel ellentétes ténymegállapításokat. Szintén kirekesztette a tényállás bevezető részében és II. pontjában a XII. rendű és XIII. rendű vádlott, III. pontjában pedig a XVI. rendű vádlott bünszervezetben való tevékenységére vonatkozó megállapítást. Megállapította továbbá a III. rendű, IV. rendű, V. rendű, VII. rendű, XI. rendű, XIII. rendű, XVI. rendű és XX. rendű vádlott esetében a le nem foglalt, értékesített, forgalomba hozott kábítószer eladásából származó vagyon összegét.

Főszabályként a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú ítélettel megállapított tényállásra alapítja (Be. 351. § (1) bek.). A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 78. § (2) és (3) bekezdése adja, mely szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító ereje; a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése, és védett a mikénti mérlegelése.

Kétségtelen, hogy a másodfokú felülbírálat (Be. 348. § (1) bekezdése) kiterjed az elsőfokú ítélet tényállására is. A tényállás módosításának joga azonban korlátozott, akkor nyílik meg a lehetősége, ha a tényállás megalapozatlan (Be. 351. § (1)-(2) bek., 352. §).

Ha az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amit viszont a másodfokú bíróság - megalapozatlanság hiányában - módosít, akkor ez nem csupán eljárási szabálysértés. Ezáltal ugyanis az adott határozat ténybeli alapja - a módosítás (helyesbítés, kiegészítés, kirekesztés) szerinti mértékben - megváltozik. Az a megalapozatlan, ami a megalapozott tartalom helyébe került.

Ez akkor sem közömbös, ha nincs kihatása a büntetőjogi főkérdésekre. Azt jelenti ugyanis, hogy a másodfokú bíróság az első fokon megállapított tényállás tartalmától függetlenül valójában a bizonyítékok felülmérlegelésébe bocsátkozott. A felülmérlegelés azonban legfeljebb a megalapozatlanság kiküszöbölésének egyik eszköze lehet, nem pedig kiváltója. Jelen ügyben részben erről van szó.

A Legfelsőbb Bíróság a másodfokú bíróság által helyesnek tartott tényállást, éppen a másodfokú bíróság módosításaival érintett részében és a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában - a Be. 351. § (2) bekezdés c) és d) pontja szerinti okból - megalapozatlannak találta. Ezért a Be. 388. § (2) bekezdése szerint az iratok alapján helyesbítette és mellőzte az elsőfokú ítélet tényállásának másodfokú bíróság általi - fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozó - módosításait.

Ez értelemszerűen azt jelenti, hogy a tényállás része a másodfokú bíróság által kirekesztett (mellőzött) elsőfokú bíróság általi ténymegállapítás, viszont nem része a másodfokú bíróság általi, a kirekesztéssel együttes kiegészítés, megállapítás.

Mindennek indoka pedig a következő.

A másodfokú ítélet Be. 351. § (2) bekezdés d) pontja szerinti megalapozatlansága

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéleti tényállásnak a kábítószer mennyiségére, hatóanyag-tartalmára valamint bünszervezetben való tevékenységre vonatkozó részét a Be. 351. § (2) bekezdésének d) pontja szerinti megalapozatlansági okra hivatkozva módosította.

A Be. 351. § (2) bekezdés d) pontja esetében azonban a kifogásolt ténymegállapítás hibája nem bizonyítási (megismerési), hanem logikai: az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényből további tényre helytelenül következtetett.

Jelen ügyben viszont nem erről van szó. Az elsőfokú ítéleti tényállásnak a kábítószer fajtája mellett a mennyiségre és hatóanyag-tartalomra, valamint a XII. rendű, XIII. rendű és XVI. rendű vádlott bünszervezetben való tevékenységére vonatkozó megállapítása ugyanis nem ténybeli következtetés, hanem bizonyítás - a bizonyítékok (a vádlotti vallomás, a szakértői vélemény) értékelésének - eredménye.

Ehhez képest a másodfokú bíróság valójában az adott bizonyíték (közte a vádlotti vallomás) hitelt érdemlőségét vonta kétségbe, mikénti értékelését tartotta helytelennek, és emiatt módosította a tényállást.

Az elsőfokú ítélettel megállapított - és a másodfokú bíróság által kellő alap nélkül kifogásolt - tényekkel szemben ésszerű kételyek sem támaszthatók. Az elsőfokú ítélet tényállása mind a kábítószer jellemzői, mind a bünszervezet kapcsán - a bizonyítás eredményeként - rögzíti azokat az adatokat, melyekből ténybeli és jogi (így a tudatállapotra vonatkozó) következtetés volt vonható (amit egyébként az elsőfokú ítélet szintén tartalmaz). Az elsőfokú ítélet a tényállásból nyomon követhetően rögzíti azt is, hogy a bíróság a Be. 4. § (2) bekezdésére figyelemmel, minden esetben a vádlottakra legkedvezőbb - mennyiségi, illetve minőségi alsó határral megegyező - adatot vette alapul. Ez pedig bizonyítás, és nem becslés eredménye.

A másodfokú bíróság általi - a Be. 4. § (2) és 118. § (2) bekezdésére történt - hivatkozásnak egyébként sincs helye. A Be. 118. § (2) bekezdése szerint a terhelt beismerése esetén - ha a Be. eltérően nem rendelkezik - meg kell szerezni az egyéb bizonyítékokat is. Ebből azonban - szemben a másodfokú bíróság álláspontjával - nem következik, hogy a beismerő vallomás egyéb bizonyíték nélkül, önmagában nem bizonyíték, nem hitelt érdemlő, illetve kétséget kizáró következtetésre nem ad alapot.

A másodfokú bíróság a vádlotti vallomás iránt kételyt ébresztő körülményként a privilegizált eset megállapítását célzó védekezési taktikára hivatkozott, s felrótta hogy ezt a szempontot nem mérlegelte az elsőfokú bíróság. Valójában azonban ez közömbös.

Amennyiben a vádlott él vallomástételi jogával, ezáltal önmagát terhelő bizonyítékot is szolgáltatathat, amit a bíróság szabadon értékelhet (Be. 117. § (1)-(2) bek., Be. 78. § (3) bek.). Nem áll ellentétben a Be. rendelkezéseivel, ha a bíróság a bűnösség megállapításának alapját képező tényeket a vádlott beismerő vallomására alapítja. Az ettől eltérő álláspont ellentétes lenne a szabad bizonyítási rendszer elveivel (BJD 1617.).

Másrészt a Be. 118. § (2) bekezdés szerinti "egyéb bizonyíték" egyaránt lehet a vádlott javára és terhére szóló, utóbbi beszerzésére viszont a bíróság - a Be. 75. § (1) bekezdésének második mondata alapján - önállóan nem is köteles.

Következésképpen nincs ésszerű indoka annak a feltevésnek, hogy a vádlott beismerő vallomása nem lehet kételyektől mentes. A másodfokú bíróság álláspontja odavezetne, hogy vádlotti beismerés esetében, amennyiben az ügyész más terhelő bizonyíték beszerzését nem indítványozza, eleve nincs lehetőség ténybeli következtetést vonni a vádlotti vallomásból. Ez azonban nyilvánvalóan téves.

A másodfokú bíróságot természetesen az olyan ténymegállapítás nem köti, melyhez az ésszerűség, az okszerűség, a tudomány törvényeinek nyilvánvaló megsértése - azaz helytelen ténybeli következtetés - vezetett (BH 1979/356.). Jelen ügyben azonban ezt a helyzetet nem az elsőfokú, hanem a másodfokú bíróság idézte elő.

Megjegyzni továbbá a Legfelsőbb Bíróság, hogy a másodfokú bíróság módosításának kizárólag

- a megszerzéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés bűncselekménye esetében és az V. rendű, a VII. rendű, a XII. rendű és XVI. rendű vádlott, valamint
- a bűnszervezetben elkövetés kapcsán a XII. rendű, XIII. rendű és XVI. rendű vádlott

esetében volt a büntetőjogi főkérdésre kiható jelentősége. A többi - (másod)fellebbezéssel érintett - vádlott esetében ezen módosítások a bűnösség, a jogi minősítés vagy a büntetés kiszabás kérdését nem érintették.

Ugyancsak a Be. 351. § (2) bekezdés d) pontja szerinti - megalapozatlanságot okozó - helytelen ténybeli következtetés adott alapot a vagyonelkobzás összegének megállapítására (másodfokú ítélet 34. oldal utolsó, 35. oldal első bekezdése), ami nyilvánvalóan összefüggésben áll a tényállás kábítószer mennyiségével kapcsolatos módosításával. E körben azonban a

másodfokú bíróság - helytelenül - éppen a becslést látta elfogadható megoldásnak. A tényállás másodfokú bíróság által kirekesztett részeiből - ekként az iratokból - viszont egyértelműen megállapítható az összeg.

A másodfokú ítélet Be. 351. § (2) bekezdés c) pontja szerinti megalapozatlansága

A másodfokú bíróság szintén a megalapozatlanságnak a Be. 351. § (2) bekezdés d) pontjában írt okára hivatkozva módosította az elsőfokú ítéletnek a XIII. rendű vádlott lőfegyverrel való visszaélésével kapcsolatos tényállását.

Az elsőfokú ítélet bizonyítékokat értékelő indokolása azonban rögzíti, hogy "a XIII. rendű vádlott tartásába 2004. szeptember 3-a után került a fegyver, vallomása szerint 2005. augusztus-szeptemberében, ez a kedvezmény (mármint az utólagos engedélykérés) őt már nem illette meg" (elsőfokú ítélet 148. oldal 6. bekezdés).

A következetes ítélkezési gyakorlat az irányadó tényálláshoz tartozónak tekinti a bűncselekmény büntetőjogi megítélése szempontjából jelentős, ám - határozatszerkesztési hibából adódóan - az indokolás más részében lévő ténymegállapítást is (BH. 2006/392.).

Ehhez képest a másodfokú bíróságnak az a tényállás-korrektúra, miszerint a XIII. rendű vádlott "a Flóbert pisztolyt 2004. szeptembere előtt szerezte meg" (másodfokú ítélet 29. oldal 7. bekezdés), egyrészt a bizonyítékok tilalmazott felülmérlegelését jelenti, másrészt iratellenes is.

A harmadfokú eljárásban így kiegészített és helyesbített tényállás ugyan mentes a Be. 351. § (2) bekezdése szerinti hibáktól és hiányosságoktól, tehát megalapozott és a harmadfokú eljárásban irányadó, azonban a súlyosítási tilalom - illetve a kifejtettek szerint érvényének biztosítása miatt - számos kérdésben nincs lehetőség a másodfokú ítélet megváltoztatására (amint arra egyébként a Legfőbb Ügyészség is hivatkozott).

A másodfokú bíróságnak a harmadfokú elbírálásra alapot adó egyik rendelkezése a megszerzéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés bűncselekménye miatt indult eljárás megszüntetése volt.

A másodfokú bíróság szerint ennek oka az adott bűncselekménynek a felelősségre vonás szempontjából való jelentéktelensége (Be. 377. §), amit - álláspontja értelmében - az elsőfokú bíróságnak fel kellett volna ismernie, és a Be. 267. § (1) bekezdés g) pontja,

309. § (1) bekezdése és 332. § (2) bekezdése alapján az eljárást megszüntetnie.

Kétségtelen: az ezirányú rendelkezés végigkíséri a bírósági eljárást és az is, hogy a törvény a megszüntetésről kijelentő módon rendelkezik, ami azonban e körben nem jelent köteleességet. Ennélfogva az eljárás megszüntetésének ilyen okból történő elmulasztása - ellentétben a másodfokú bíróság álláspontjával - nem eljárási szabálysértés.

A rendelkezés ugyanis valójában nem kogens, hanem mérlegelést enged, hiszen nem csupán (legalább) két bűncselekmény büntetési tételkeretei összevetését igényli, következésképpen nem a szubszidiaritás eljárásjogi megfelelőjéről van szó.

A két bűncselekményt nyilvánvalóan az elkövető személye köti egybe. Ha ez a kapcsolat kimerül az egy eljárásban való elbírálásban, akkor általában elegendő a büntetési tételkeretek vizsgálata. Ha azonban - mint jelen ügyben - a két bűncselekmény jellege is egymáshoz kapcsolódó, akkor csupán az enyhébb fenyegetettség nem feltétlenül jelenti az eljárás megszüntetésének alapját. Ehhez képest - a bűncselekmények szoros összefüggése folytán, értelemszerűen - a "felelősségre vonás szempontjából" jelentősége lehet a halmazati büntetést kiváltó hatásnak is.

Mindemellett megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy (amint a fentiekben kifejtette) az V. rendű, a XII. rendű és XVI. rendű, valamint a VII. rendű vádlott esetében az elsőfokú ítélettel megállapított és helyes tényállás szerinti minősítés a - csekély mennyiség felső határát meghaladó, de a jelentős mennyiség alsó határát el nem érő mennyiségű kábítószerre elkövetett - Btk. 282. § (1) bekezdése szerinti, 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűntett lenne. Ez pedig nyilvánvalóan nem adna alapot a másodfokú bíróság által hiányolt, illetve alkalmazott szabályhoz.

Az elsőfokú bíróság egyébként tévesen minősítette az V. rendű, a XII. rendű és XVI. rendű vádlottnak a tényállásban fentebb részletezett magatartását bűntett helyett vétségként (tényállás I/3/d., II/3/d., III/2/b. pontja); míg a VII. rendű vádlott esetében az elsőfokú ítélet tényállása és az ott alkalmazott minősítés összhangban áll (I/3/f. pont), azokat a másodfokú bíróság változtatta meg.

Mindazonáltal a megszüntető rendelkezések korrekciója - a súlyosítási tilalom miatt - kizárt.

A másodfokú bíróságnak a harmadfokú elbírálásra alapot adó további rendelkezése a lőfegyverrel visszaélés bűntette miatt is elítélt

XIII. rendű vádlott, e bűncselekmény miatt emelt vád alóli felmentése volt.

E körben a Legfelsőbb Bíróság visszautal a fent - a megalapozatlanság kapcsán - kifejtettekre. Megjegyzi továbbá - a vádlott védőjének álláspontjával szemben -, hogy a XIII. rendű vádlottal szemben lőfegyverrel visszaélés bűncselekménye miatt emelt vád tartalma, illetve törvényessége nem aggályos. Az adott bűncselekmény esetében a vád tartalmazta a lőfegyver jogosulatlan tartásának - tehát büntetendő cselekménynek - megállapítására alkalmas tárgyi (időbeli) és alanyi körülményeket (Fővárosi Főügyészség NF.12041/2005/306/I. számú vádirat II/2/e/2. pont).

Egyetértett viszont a Legfelsőbb Bíróság a XIII. rendű vádlott védőjével abban, hogy e vádlott esetében a kábítószerrel visszaélés vétsége miatt emelt vád nem felelt meg a törvényes vád követelményének (Be. 2. § (2) bek.).

A vád alanyi és tárgyi konkretizáltsága ugyanis elengedhetetlen. Ezzel szemben a Fővárosi Főügyészség NF.12041/2005/306/I. számú vádirata (és azzal egyezően az elsőfokú ítélet, másodfokú bíróság által nem változtatott tényállása) szerint a vádlott 2005. november 19-ét megelőzően "pontosan meg nem állapítható időpontban, pontosan meg nem állapítható mennyiségű kábítószerrel szerzett és fogyasztott el" (II/3/e. pont). Ez az elkövetési idő határozatlansága miatt a vád törvényessége szempontjából elégtelen, a mennyiség határozatlansága azonban közömbös (nem a büntetendőség, hanem csupán a minősítés szempontjából lehet jelentősége).

Ugyanakkor, mivel a másodfokú bíróság e bűncselekmény csekélyebb súlyára utalva az eljárást megszüntette, a megszüntetés - más jogcímen ugyan, de - helyes, ezért a rendelkezés megváltoztatása (amire egyébként lenne mód) szükségtelen.

A másodfokú bíróságnak a harmadfokú elbírálásra alapot adó további rendelkezése a 4 rb. közokirat-hamisítás büntette és 2 rb. magánokirat-hamisítás vétsége miatt is elítélt XX. rendű vádlottal szemben, az e cselekmények kapcsán indult eljárás megszüntetése volt.

A magánokirat-hamisítás vétségét érintő eljárás megszüntetése esetében - mely bűncselekmények miatt a Legfőbb Ügyészség a bűnösség megállapítását indítványozta - a Legfelsőbb Bíróság visszautal a fent (a Be. 267. § (1) bekezdés g) pontja, 309. § (1) bekezdése, 332. § (2) bekezdése és 377. §-a kapcsán) kifejtettekre.

Ehhez képest a XX. rendű vádlott 3 évig, illetve 1 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett közbizalom elleni bűncselekményei

esetében valóban arról van szó, hogy nincs jelentőségük a felelősségre vonás szempontjából.

E bűncselekményeknek a XX. rendű vádlott jelentősebb súlyú (5 évtől 15 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő) bűncselekményével való kapcsolata ugyanis legfeljebb távoli, a halmazati büntetés kiváltására való hatása pedig közömbös. Csakúgy, mint a Fellebbviteli Főügyészség és a Legfőbb Ügyészség ezzel ellentétes érve, ami az adott bűncselekmények miatti elítélés esetében, csupán a büntetéskiszabás szempontjából foghatna helyt.

Tévedett ugyanakkor az eljáró bíróság, amikor a XX. rendű vádlottnak a tényállás V/3. pontja szerinti magatartását is magánokirat-hamisításnak minősítette, ami helyesen 1 rb., a Btk. 274. § (1) bekezdésének b) pontjába ütköző és aszerint minősülő közokirat-hamisítás büntette. Ekként pontosította a Legfelsőbb Bíróság az eljárást megszüntető rendelkezést.

Az elsőfokú bíróság valamennyi - (másod)fellebbezéssel érintett - vádlott esetében megállapította a bűnszervezetben elkövetést, ezzel szemben a másodfokú bíróság a XII. rendű, a XIII. rendű és a XVI. rendű vádlott esetében mellőzte azt.

A védelmi fellebbezésekben foglaltak kapcsán rámutat a Legfelsőbb Bíróság arra, hogy a 4/2005. BJE egyértelmű értelmezést ad az alanyi bűnösség és a bűnszervezet tárgyi ismérvei közötti viszonyra.

Ennek lényege, hogy elsődlegesen mindig az adott, konkrét bűncselekmény elkövetését kell vizsgálni, bizonyítani, mivel ebben áll a vád tárgyi és alanyi meghatározottsága. Ezt követően pedig a bűncselekmény megvalósulását, mint tárgyi körülményt kell elhelyezni egy másik tárgyi körülmény, a bűnszervezet körébe.

Ezután vizsgálandó az alanyi oldalon, hogy ha az elkövetési magatartás a bűnszervezet keretén belüli, akkor ezt az elkövető felismerte-e. Ami lehetséges úgy, hogy az elkövetés még a bűnszervezeten kívül kezdődik, és az elkövetőben csak később (közben) tudatosul, hogy bűnszervezeten belül van, ám bent marad (folytatja, vagy megismétli az elkövetést). De történhet úgy is, hogy bűnszervezeten belül kezdődik az elkövetés, tehát az elkövető eleve tudja, honnan indul, milyen bűnöző szervezetről van szó. Ezekre az általános (és nyilvánvaló) tudati helyzeteknek feleltethető meg minden konkrét eset.

Az elsőfokú ítélettel megállapított tényállás alapján nem férhet kétség a bűnszervezet létehez és a vádlottak kábítószerrel kapcsolatos terjesztői magatartásához. Vitathatatlan az egyéni

elkövetési magatartás külföldre és onnan visszavezető iránya, az elkövetési tárgy kábítószer volta, és annak vádlottanként is jelentős mennyisége, valamint a vádlottak által átvett kábítószer és a bűnszervezet, illetve a kábítószer átadó XX. rendű vádlott és a bűnszervezet közötti egyértelmű kapcsolat.

Ezek a tárgyi körülmények elegendő alapul szolgálnak arra a következtetésre, hogy a vádlottak tisztában voltak azzal, hogy magatartásuk nem elszigetelt, hanem egy kiépített elosztó mechanizmushoz kapcsolódik. Kábítószer esetében pedig az ilyen mechanizmus - értelemszerűen - nem lehet más, mint bűnszervezet.

A XX. rendű vádlott kivételével a többi vádlott egy már működő bűnszervezethez kapcsolódott. Jelentősége annak van, hogy maga a bűnszervezet milyen hosszan tevékenykedik, nem pedig annak, hogy ki mennyi ideig vesz abban részt. Ugyanakkor jelen ügyben a vádlottak kapcsolódása sem csupán alkalmi volt.

A bűnszervezeten belüli személyes ismeretség, kapcsolat pedig - értelemszerűen - nem feltétele a bűnszervezetben belüli elkövetés megállapításának. Ilyen igényt a törvény sem fogalmaz meg.

A Btk. 263/C. § (2) bekezdése szerinti büntethetőséget megszüntető ok a Btk. 263/C. § (1) bekezdésében írt bűncselekmény (bűnszervezetben részvétel büntette) esetében képezi a büntetőjogi felelősségre vonás akadályát. Jelen ügyben ilyen bűncselekmény miatt sem vádemelésre, sem elítélésre nem került sor, így a hivatkozott ok vizsgálata közömbös.

A vagyoneelkobzás alkalmazása kapcsán viszont az első- és a másodfokú bíróság is hibázott.

A harmadfokú felülbírálat keretében megállapított irányadó tényállásból nem becsléssel, hanem - amint arra a Legfőbb Ügyészség is utalt - egyrészt a lefoglalás, másrészt az elkövetés tényadatai alapján, utóbbiak legkedvezőbb összevetése útján (ekként kétséget kizáróan) megállapítható, hogy a bűncselekményből (kábitószer-értékesítésből)

- a III. rendű vádlott 26.300 forintot és 81,27 eurót, a IV. rendű vádlott 8.200 forintot, az V. rendű vádlott 86.100 forintot szerzett meg legalább, amit tőlük az eljárás során lefoglaltak (elsőfokú ítélet 32. oldal utolsó bekezdés, 186. oldal 3. bekezdés);
- a XII. rendű vádlott 1.796.000 forintot, a XIII. rendű vádlott 1.796.000 forintot szerzett meg legalább (elsőfokú ítélet 39. oldal első bekezdés, 40. oldal 3-5. bekezdés, utolsó bekezdés, nyomozási irat V. kötet 4589-4603. oldal);

- a XVI. rendű vádlott 37.500 forintot szerzett meg legalább (elsőfokú ítélet 45. oldal 2. bekezdés, 34. oldal 3. bekezdés, illetve 39. oldal 1-3. bekezdés, 162. oldal 4. bekezdés);
- a XX. rendű vádlott 9.039.798 forintot szerzett meg legalább (elsőfokú ítélet 34. oldal 3-4. bekezdés, 66. oldal utolsó két bekezdés, 48. oldal 6. bekezdés, nyomozási irat V. kötet 4275-4277. oldal).

A különleges eszköz alkalmazásával és annak eredménye felhasználásával, valamint a kábítószer-függőség kérdésével kapcsolatos, továbbá a kóros elmeállapatra és a kényszerre vagy fenyegetettségre vonatkozó a - valójában a bizonyítékok mikénti értékelését vitató - védelmi kifogások nem foghattak helyt. Az eljáró bíróság megállapításai ugyanis e körben alaposak és törvényesek, mérlegelése iránt pedig ésszerű kételyek nem támaszthatók.

A másodfokú ítélet szerinti tényállás és bűnösség megállapítása, valamint jogi minősítés kapcsán a harmadfokú felülbírálatnak fentiekben túlmenő oka nem merült fel.

Ekként a Legfelsőbb Bíróság a Be. 398. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletét - a vádlottak bűnösségének kérdését, valamint a jogi minősítést érdemben nem érintve - a törvénynek megfelelően, a következők szerint változtatta meg.

A XX. rendű vádlott fegyházbüntetését - helyt adva az ügyész által terhére bejelentett fellebbezésnek - a Btk. 37. §-ára figyelemmel és 83. § (1) bekezdése alapján 9 évre súlyosította.

A XX. rendű vádlott volt az, akitől a többi vádlott kábítószer-értékesítő tevékenysége kiindult, ő volt, aki adta, átadta továbbértékesítésre a kábítószer, és részére történt az ellenérték megfizetése. Kezdeményező, vezető szerepe (kulcspozíciója) - az irányadó tényállás alapján - kétségtelen, ami a büntetés-kiszabás során feltétlen és nyomatékkal figyelembe veendő súlyosító tényező.

A másodfokú bíróság pedig tévedett, amikor a XX. rendű vádlott - bűnüldözési szervekkel való - együttműködésének olyan jelentőséget tulajdonított, melynek következtében más, hozzá hasonló irányító szerepet be nem töltő vádlottal azonos, vagy annál enyhébb lett a büntetése. Ez meghaladja az egyéniesítés kérdését, és indokolatlan.

Ugyanakkor a Legfelsőbb Bíróság - osztva a másodfokú bíróság álláspontját, valamint helyes indokait - nem értett egyet a Legfőbb Ügyészség kiutasításra vonatkozó indítványával. A XX. rendű vádlott esetében az irányadó tényállásban rögzített adatok alapján ugyanis

ennek, a Btk. - 2005. szeptember 1-jétől hatályos - 61. § (7) bekezdés c) pontja szerint törvényi akadály van.

A többi vádlott esetében a kiszabott 6 és 7 évi tartamú szabadságvesztés büntetés - figyelemmel arra, hogy az adott büntetési tételkeret alsó határa 5 év (Btk. 282/A. § (3) bek.) - eltúlzottnak, az enyhítő körülmények mellett sem tekinthető. Ezért annak változtatására a Legfelsőbb Bíróság nem látott lehetőséget.

Ezzel összefüggésben viszont indokoltnak tartotta kirekeszteni a másodfokú ítélet indokolásából a 41. oldal 2 bekezdésének a (másod)fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozó részét.

A mellőzött rész az elsőfokú bíróság büntetéskiszabásának kritikájaként párba állította az enyhe büntetés ellenében a "konok tagadást" és tett említést a "leleplező", "felderítő vallomás" ellenére alkalmazott "drákói büntetésről". Az ilyen viszonyítás és megfogalmazás azonban helytelen és szükségtelen. A büntetéskiszabás mérlegelendő, mérlegelésre váró támpontjait ugyanis a Btk. 83. § (1) bekezdése, illetve 37. §-a, valamint a Legfelsőbb Bíróság Büntető Kollégiuma BKv. 56. számú véleménye (korábban BK 154. számú állásfoglalása) fogalmazza meg.

A XX. rendű vádlott esetében a Legfelsőbb Bíróság pontosította az eljárást megszüntető rendelkezést, mivel a tényállás V/3. pontja szerinti magatartás helyes jogi minősítése nem 1 rb. magánokirat-hamisítás vétsége, hanem (további) 1 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk. 274. § (1) bek. b) pont). Ekként az eljárás megszüntetése is erre vonatkozik.

A Be. 387. § (5) bekezdése, illetve 398. § (3) bekezdése alapján a vagyonekobjzásra vonatkozó másodfokú rendelkezést megváltoztatta és az irányadó tényállás alapján

- meghatározott összegű pénzre vagyonekobjzást rendelt el a III. rendű, a IV. rendű és az V. rendű vádlottal szemben, akiktől ezt a pénzt azt eljárás során lefoglalták (Btk. 77/B. § (1) bek. a) pont);
- megállapított értéket kifejező pénzösszegre vagyonekobjzást rendelt el a XII. rendű, a XIII. rendű, a XVI. rendű és a XX. rendű vádlottal szemben, akitől lefoglalás nem történt, s a bűncselekményből származó vagyon már nem lelhető fel (Btk. 77/C. § (1) bek. a) pont).

Ez azt jelenti, hogy bár a vagyonekobjzásra vonatkozó rendelkezés nem tartozik a súlyosítási tilalom hatálya alá, a másodfokú ítélethez képest egyedül a XX. rendű vádlott esetében lett a vagyonekobjzás magasabb összegű, a többi vádlott esetében az összeg csökkent.

A Legfelsőbb Bíróság - az egyértelműség érdekében - indokoltnak látta a Be. 155. § (1) bekezdése, illetve 398. § (3) bekezdése alapján rendelkezni a III. rendű vádlottól lefoglalt, és a vagyonekhozásán felülmaradó 800.000 forint lefoglalásának megszüntetéséről. Egyben viszont, a Be. 57. § (1) bekezdése alapján rendelkezett annak - a III. rendű vádlottat terhelő bűnügyi költség biztosítása végett történő - visszatartásáról is.

(A III. rendű, a IV. rendű és az V. rendű vádlott vagyonekhozás alá eső és lefoglalt, valamint a III. rendű vádlott vagyonekhozás alá nem eső, lefoglalt, de visszatartott pénzeszköze a 4-122/2005. bü. számú bünyeljegyzéken szerepel és az ORFK. Gazdasági Ellátó Igazgatóság Intézményi letéti számlára került befizetésre.)

A Legfelsőbb Bíróság a VII. rendű és a XI. rendű vádlott esetében mellőzte a másodfokú ítélet vagyonekhozásra vonatkozó rendelkezését, miután - egyetértve a Legfőbb Ügyésszeggel - nem látta kétséget kizáróan bizonyítottanak a vagyonekhozás törvényi feltételét (jelesül a bűncselekményből származó vagyon megszerzését).

A Legfelsőbb Bíróság ugyancsak mellőzte a XI. rendű vádlott tekintetében a halmazatra utaló rendelkezést, mivel vele szemben csupán egy bűncselekmény miatt történt büntetés kiszabása.

A Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú ítélet kihirdetését követően - a III. rendű, a IV. rendű, a XI. rendű és a XX. rendű vádlott által - előzetes letartóztatásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe való beszámításáról.

A Be. 398. §-a szerint rendelkezett és a 385. §, 345. § értelmében

- a Be. 338. § (1)-(3) bekezdése alapján az V. rendű és a XVI. rendű vádlottat külön-külön kötelezte a harmadfokú eljárásban (esetükben) felmerült bűnügyi költség viselésére;
- a Be. 74. § (3) bekezdés c) pontja, valamint 339. § (1) bekezdése alapján - megváltoztatva a másodfokú ítéletet is - megállapította, hogy az állam viseli a VII. rendű vádlott esetében a másodfokú eljárásban, továbbá a harmadfokú eljárásban (kirendelt védő díja címén) felmerült bűnügyi költséget;
- a Be. 339. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy az állam viseli a harmadfokú eljárásban fordítási díj címén felmerült bűnügyi költséget.

A VII. rendű vádlottat a bűnügyi költség viselésére kötelező másodfokú ítéleti rendelkezés megváltoztatásának az indoka a következő: Az iratok alapján megállapítható (de ez kitűnik az elsőfokú ítélet 187. oldalának 6. bekezdéséből is), hogy a VII. rendű vádlott részére a Fővárosi Bíróság a 2007. október 31-én

meghozott 8.B.402/2007/107. számú végzésével személyes költségmentességet engedélyezett.

Ez esetben a kirendelt védő díját az állam viseli. Ehhez képest a másodfokú bíróság nyilvánvalóan tévesen kötelezte a VII. rendű vádlottat a másodfokú eljárásban kirendelt védő díja címén felmerült - és a költségjegyzék 173., 179., 189. sorszám alatt bejegyzett - összesen 74.250 forint bünygyi költség megfizetésére.

Egyebekben a Legfelsőbb Bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű, a VII. rendű, a XI. rendű, a XII. rendű, a XIII. rendű, a XV. rendű, a XVI. rendű, és a XX. rendű vádlott tekintetében - a Be. 397. §-a alapján - helybenhagyta.

Budapest, 2010. október 6.

Dr. AkácZ József s.k. a tanács elnöke, Dr. Márki Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Varga Zoltán s.k. bíró

A Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.146/2009/45. számú ítélete, a Legfelsőbb Bíróság Bhar.III.616/2010/24. számú ítéletében foglalt változtatásokkal a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű, a VII. rendű, a XI. rendű, a XII. rendű, a XIII. rendű, a XV. rendű, a XVI. rendű, és a XX. rendű vádlott tekintetében 2010. október 6. napján jogerős és végrehajtható.

Dr. AkácZ József s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

bírósági tisztviselő
N-né TH